

~~MEG AKARNAK TALÁLNI.~~ ÉN TALÁLOM MEG ŐKET.

NE KERESS

TAHEREH MAFI

GABO

EGY LCS.

A világ ma talán a napos oldalát mutatja.

A nagy sárga gömb a felhők közé kúszik, sugarai élénksárgára mázolják az eget. Világoskék az ég, hideg reményekkel, hamis ígéretekkel teli, hogy nem pusztá ábránd a sok dédelgetett emlék, vannak még valódi családok, kiadós reggelik, juharfasziruppal bőven meglocsolt palacsintahalom porcelántányéron... egy olyan világ, amely megszűnt létezni.

Vagy mégsem.

Lehet, hogy nem is süt a nap, lehet, hogy ma is sötét van, esik az eső és olyan élesen füttyül a szél, hogy a férfiak ökölbe szorított kezén sajtó vörösre fújja a bőrt. Talán havazik, talán eső esik, nem tudom, talán fagy van, jégeső, a hurrikánból egyszer csak tornádó-tölcsér alakul ki és meghasad a föld, hogy elkövetett hibáinknak legyen elég helye.

Fogalmam sem lehetett.

Már nincs ablakom. Nem látok ki. Tizenöt méterrel a föld alatt vagyok, egy edzőteremben, ami az utóbbi időben az otthonom lett. Minden nap ezt a négy falat bámulom, és győzködöm magam, hogy *nem vagyok fogoly, nem vagyok fogoly, nem vagyok fogoly*, de néha a régi félelmek végigborzongnak bőrömon, és mintha nem tudnék elszabadulni a torkomat szorongató klauszrofóbiától.

Nagyon sok ígéretet tettem, amikor ide érkeztem.

Már nem vagyok olyan biztos az ígéreteimben. Kétségeim vannak és aggódok. Elmém áruló, mert minden reggel úgy ébredek, hogy tekintetem cikázva pásztázza környezetemet, tenyerem izzad, és ideges vihogás feszíti mellkasomat egyre nagyobb erővel, azzal fenyegetve, hogy kirobban belőlem, és a nyomás egyre erősödik, és erősödik, és tovább *erősödik*.

Nem olyan itt az élet, amilyennek gondoltam.

Új világom bronzba van metszve, ezüsttel van lezárva, acél- és kőszagban fuldoklik. Jeges a levegő, a padlóburkolat narancsszínű, a világítótestek és kapcsolók csipognak, neonfényvel villóznak. Sokan vannak itt, sok emberi test, nagy a nyüzsgés, a termeket sutogások, kiáltások, dobbanó lábak, megfontolt léptek zaja tölti ki. Ha jobban odafigyelek, hallom, ahogy az elmékben cikáznak a gondolatok, látom, ahogy homlokok ráncolódnak, ujjak koppannak tűnődőn állakra, ajkak csücsörítenek, szemöldökök húzódnak össze. Gondolatok közlekednek rejtett zugokban, minden nyelv hegyén ötletek ülnek, a szemzugok összehúzódnak, annyira koncentrálnak mindenki, gondosan terveznek, és erre a tervezésre nekem kíváncsinak kéne lennem.

De semmi sem megy, teljesen összetörtem.

Erőt kéne gyűjtenem, az energiámra kéne támaszkodnom, mondta Castle. Tehetségünk az energia különböző megnyilvánulásai között mutatkozik meg. Anyag nem keletkezett és nem semmisült meg, mondta nekem, és ahogy világunk változott, az energia is változott benne. A mi képességeink a világegyetemből valók, más anyagból, más energiából. Nem vagyunk abnormálisak. Földünk manipulációjának elkerülhetetlen következményei vagyunk. A mi energiánk valahonnan származik, mondta. És ez a valahol a minket körülvevő káoszban van.

Ennek így van értelme. Lehet benne valami. Emlékszem, milyen volt a világ, amikor elhagytam.

Emlékszem a haragos égre, a gyors napnyugtákra. Emlékszem a repedezett földre, a tüskés bokrokra, az egykori zöldre, ami már nagyon közel állt a sötétebb barna árnyalatokhoz. Eszembe jut a víz, amiből nem ihatunk, a madarak, amelyek nem repülnek, és

hogyan az emberi civilizáció a feldúlt Földön már csak néhány telepen maradt fenn.

A bolygó törött csont, amely nem forrt össze rendesen, mintha száz darabra hullt kristályt ragasztottak volna össze. Szétszórattunk és újra közösségekbe rendeződtünk. Minden egyes nap azt mondogatták nekünk, hogy tegyünk úgy, mintha úgy működne együtt, ahogyan régen. De ez hazugság, minden hazugság, minden személy, dolog és gondolat hazugság.

Én nem működök rendesen.

Én nem vagyok más, csak egy katasztrófa következménye.

Két hét kínlódás az út mellett elhagyatva, már el is felejtve. Két hete vagyok itt, és két hete mintha tojánhéj ágyon feküdnék, folyton azon gondolkodom, mikor fog eltörni valami, mikor következik be az, hogy én leszek az első, aki összetör, tönkretesz valamit, és mikor esik szét ez az egész. Két hete boldogabbnak, egészségesebbnek kéne lennem, jobban kéne aludnom, kipihennem magam ezen a biztonságos helyen. De nem. Azon aggódom, mi történik, amikor ha nem felelek meg, ha nem jövök rá, hogyan lehet megfelelően felkészülni, hogyan kell jól gyakorolni, ha valakinek akaratlanul véletlenül sérülést okozok.

Véres háborúra készülünk.

Erre gyakorlatozok. Felkészülünk, hogy legyőzzük Warnert és az embereit. Csatánként. Egyszerre egy csatát vívunk és győzünk. Megmutatjuk világunk polgárainak, hogy van még remény, hogy nem kell elfogadniuk a Regeneráció követeléseit, nem kell egy olyan rezsím rabszolgáivá lenniük, amely semmit nem akar jobban, mint hatalmi céljaira kihasználni őket. Beleegyeztem, hogy harcolok. Harcos leszek. Meggyőződésem ellenére felhasználom erőmet. De a gondolat, hogy megérintek valakit, egy világnyi emléket, érzést idéz fel, olyan erőimpulzust, amit csak akkor érzek, amikor az érintésemre nem immúnis bőrt érintek. Ez a legyőzhetlenség hirtelen, mámoros érzése, gyötrelmes eufória, a hév hulláma, amely bőröm minden pórusába beivódik. Nem tudom, milyen hatással lesz ez rám. Nem tudom, bízhatok-e magamban, képes vagyok-e örülni más fájdalmának.

Csak azt tudom, hogy Warner utolsó szavai a mellkasomba égtek, és képtelen vagyok felköhögni a torkom mélyén rekedt hideg igazságot.

Adamnek fogalma sincs arról, hogy Warner megérinthes engem. Immúnis rám.

Senki sem tudja.

Warnernek halottnak kéne lennie. Warnernek halottnak kéne lennie, mert le kellett volna lőnöm, de senki sem feltételezte rólam, hogy tudnom kéne, hogyan kell fegyverrel bánni, ezért azt hiszem, most engem keres.

Harcolni jött.

Miattam. Értem.

KETTŐ

Hangos kopogás, majd rögtön kivágódik az ajtó.

– Ó, Ms. Ferrars. Nem tudom, mit remél elérni azzal, hogy a sarokban húzza meg magát – szól Castle. Könnyed vigyora előtte táncol be a helyiségbe.

Igyekszem rávenni magam, hogy Castle szemébe nézzek, de képtelen vagyok rá. Csak valami szabadkozásfélét mormogok és a nyomorúságos hangot figyelem, ahogy szavaim szétterjednek a négy fal között. Érzem, hogy remegő ujjaim megfeszülnek a padlóra terített egyik vastag matracon, fekhelyemen, és arra gondolok, hogy amióta itt vagyok, semmit sem értem el. Nagyon rossz érzés csalódást okozni valakinek, aki azon kevesek közé tartozik, akik kedvesek voltak hozzám.

Castle közvetlenül előttem áll, megvárja, amíg végre felnézek.

– Nem kell szabadkoznia – mondja. Nyílt tekintete, tiszta barna szeme és barátságos mosolya könnyen feledteti, hogy ő az Omega Pont vezetője. Az egész földalatti mozgalom vezetője, amelynek célja a Regeneráció elleni harc. Hangja kedves, és ettől szinte még rosszabb az egész. ~~Néha azt kívánom, bárcsak üvöltözne velem.~~ – De meg kell tanulnia, hogyan tartsa kordában az energiáját, Ms. Ferrars.

Csend.

Lépések.

Kezét a téglalahalomra helyezi, amit meg kellett volna semmisítenem. Úgy tesz, mintha nem venné észre a vörös karikákat

a szemem körül, sem a fémcsöveket, amiket szanaszét szórtam a helyiségben. Pillantása gondosan kerüli a félretett széles deszkákon látható elkent vérfoltokat, nem kérdezi, miért van olyan szorosan ökölbe szorítva a kezem, és megint megsérültem-e. Felém biccent, de közvetlenül mögém néz, nem a szemembe és lágyabb hangon szólal meg:

– Tudom, hogy ez nehéz magának. De tanulnia kell. Muszáj. Az élete függ tőle.

Zavaromban nyeldeklek, olyan erősen, hogy hallom a hangot, visszhangzik a közöttünk húzódó térben. Bólintok, a falnak dőlök, jólesik a hideg felület és a téglalél okozta, gerincembe hatoló fájdalom. Térdemet a mellkasomhoz húzom, érzem, hogy lábam besülylyed a padlót borító védőmatracokba. Annyira fojtogat a sírás, hogy attól tartok, bármelyik pillanatban önkéntelenül felüvölthetek.

– Egyszerűen nem tudom, hogyan... – felelem végre. – Nem tudok erről semmit. Azt sem tudom, mit kéne tennem. – A menyegyzetet bámulom és pislogok, pislogok, csak pislogok. Szemem fénylik, könnybe lábadt. – Nem tudom, hogyan kell ezt akarattal előidézni.

– Akkor gondolkodnia kell – jelenti ki Castle rendíthetetlenül. Felvesz egy ledobott csövet. Tenyerén egyensúlyozza, méregeti. – Kapcsolatot kell találnia a történetekben. Meg kell találnia, mi a közös elem. Amikor áttörte Warner kínzókamrájának betonfalát... amikor átütötte az acélajtót, hogy megmentse Mr. Kentet... akkor mi történt? Miért van az, hogy abban a két esetben ilyen rendkívüli módon tudott reagálni? – Leül a közelemben. Felém nyújtja a csövet. – Ki kell elemeznie a képességeit, Ms. Ferrars. Koncentrálnia kell.

Koncentrálni.

Egyetlen szó, de elég... ennyi is elég, hogy rosszul legyek tőle. Úgy tűnik, mindenki azt akarja, hogy koncentráljak. Előbb Warner, most pedig Castle kéri tőlem ugyanezt.

De sosem voltam képes utasításra tenni.

Castle mély, szomorú sóhaja ránt vissza a jelenbe. Talpra áll. Lesimítja tengerészkek zakóját (mintha ez az egy zakója lenne),

és megpillantom a hátára hímzett ezüst ómega-jelet. Lazán megérinti a haját, melyet mindig a nyakszirtjénél egy sima csomóval fog össze.

– Ellenáll saját magának – állapítja meg, bár hangja nagyon visszafogott és udvarias. – Talán egy ideig, a változatosság kedvéért valaki mással kéne dolgoznia. Talán egy partner segíthet, hogy rendezze a dolgokat... felfedezze az összefüggést a két esemény között.

A vállam megmerevedik – ezzel meglepett.

– Mintha azt mondta volna, egyedül kell dolgoznom.

Felém néz, de nem rám. Megvakar egy pontot a füle mögött, a másik kezét zsebre teszi.

– Ami azt illeti, nem akartam, hogy egyedül dolgozzon. De senki sem jelentkezett önként a feladatra.

Egy, aztán kettő, majd tizenöt kő esik gyomrom üregébe. Több megreked a légcsővemben. Nem tudom, miért akadt el a lélegzetem, miért okozott ez olyan döbbenetet. Nem kéne meglepődnöm. Nem mindenki Adam.

Nem mindenki van biztonságban tőlem, ahogy Adam. Rajta kívül senki nem érintett engem úgy, hogy élvezte, élvezhette. ~~Senki, kivéve Warner.~~ Ám Adam legjobb szándéka ellenére sem edzhet velem. Más dolgok kötik le.

Olyan dolgok, amikről senki még csak említés szintjén sem akar beszélni velem.

Castle reményteljes tekintettel néz rám, és ez a tekintet azt mutatja, hogy fogalma sincs róla: az új világ, amit felajánlott nekem, sokkal rosszabb. Azért rosszabb, mert bármennyire is tisztában vagyok az igazsággal, azért még fáj. Nagyon fáj, ha eszembe jut, hogy bár kényelmes buborékban élhetek Adammal, a világ még mindig fenyegetésnek, veszélyforrásnak tart. Szörnyeteg vagyok. Irtózat és gyűlölet tárgya.

~~Warnernek igaza volt. Úgy látszik, akárhová megyek, ez elől nem menekülhetek.~~

– Mi változott? – kérdem. – Ki lett hajlandó gyakorolni velem?
– Elhallgatok. – Ön?

Castle mosolyog.

Olyan mosoly ez, amitől a megalázottság pirul a nyakamon és gerincen szúrja büszkeségemet. Ellent kell állnom a késztetésnek, hogy kirohanjak az ajtón.

~~Kérem, kérem, kérem, ne sajnáljon engem, ezt akarom mondani.~~

– Bárcsak lenne rá időm! – szól Castle. – De Kenji végre szabad, át tudtuk szervezni a programját... és azt mondta, szívesen gyakorolna önnel. – Pillanatnyi tétovázás után hozzáteszi: – Illetve csak akkor, ha nincs kifogása ellene.

Kenji.

Legszívesebben hangosan felnevetnék. Kenji *lenne* az egyetlen, aki hajlandó kockáztatni, hogy velem gyakoroljon? Egyszer sérülést okoztam neki. Véletlenül. De ő meg én nem töltöttünk sok időt együtt azóta, hogy először vezette expedíciónkat az Omega Pontra. Olyan volt, mintha csak küldetést teljesítene, amint végzett, visszament, folytatta az életét. Úgy tűnik, Kenji fontos ember itt. Millió dolga van. Mindenfélét szabályozni, meghatározni, elrendezni. Az emberek minden jel szerint szeretik, sőt tisztelik.

Nem tudom, vajon ismerik-e azt az oldalát is, amit én láttam: az ellenszenves, kiállhatatlan, mocskos szájú Kenjit, akivel először találkoztam.

– Persze – felelem Castle-nek, ezzel kísérletet téve, hogy amióta belépett, először üssek meg udvarias, kellemes hangot. – Remekül hangzik.

Castle feláll. Szeme felcsillan, örül.

– Tökéletes. Intézkedem, hogy holnap reggelinél találkozzanak. Együtt reggelizhetnek, majd kezdenek a munkát.

– Ó, de én általában...

– Tudom – vág a szavamba Castle. Mosolya keskeny vonal csupán, homlokán aggódalmas ráncok mélyülnek. – Tudom, hogy Mr. Kent társaságában szeret reggelizni. Tudom. De alig töltött időt másokkal, Ms. Ferrars, és ha itt lesz velünk, el kell kezdenie bízni bennünk. Omega Pont lakói nagyon közel állnak Kenjihez. Kenji garanciát jelenthet az ön számára. Ha mindenki látja, hogy együtt vannak, kevésbé érzik megfélemlítőnek az ön jelenlétét. Ez segít önnek beilleszkedni.

Arcomon hőség terjed, mint forró olaj. Összerezzenek, érzem, hogy ujjaim megrándulnak, helyet keresek, hova nézzek, próbálok úgy tenni, mintha nem érezném a mellkasomat szorító feszültséget. Feszengek, torkom háromszor rándul össze, mielőtt válaszolni tudnék.

– A többie... a többiek félnek tőlem – hebegem sűgva, és hangom elhal. – Én nem... én nem akartam zavarni senkit. Nem akartam az útjukba állni...

Castle hosszan, hangosan felsóhajt. Az állát vakargatja.

– Csak azért... csak azért félnek öntől, mert nem ismerik. Ha egy kicsit jobban próbálkozna... ha a legkisebb igyekezetet mutatná, hogy mindenkit megismerjen... – elhallgat, elkomorul. – Ms. Ferrars, már két hete itt van és alig beszélt a szobatársaival.

– De ez nem... szerintem nagyszerű emberek...

– Ennek ellenére úgy tesz, mintha tudomást sem venne róluk. Semennyi időt nem tölt velük. Miért?

~~Mert még sosem volt barátnőm. Mert félek, hogy valami rosszat teszek, és a végén meggyűlölnek, mint minden lány, akit eddig ismertem. És nagyon kedvelem őket, ezért sokkal nehezebb lesz elviselni az elkerülhetetlent, hogy elutasítanak, kiközösítenek.~~

Nem szólalok meg.

Castle a fejét ingatja.

– Olyan jól helyt állt az első napon, amikor megérkezett. Brendanhez szinte *barátságos* volt. Nem tudom, mi történt – folytatja Castle. – Azt hittem, zökkenőmentesen sikerül beilleszkednie, és jól érzi magát itt.

Brendan. A kis, platinaszőke hajú fiú, akinek elektromosság folyik az ereiben. Emlékszem rá. Kedves volt hozzám.

– Kedvelem Brendant – szólok döbenten. – Ő is haragszik rám?

– *Haragszik?* – Castle a fejét ingatja, hangosan felnevet. Kérdésemre nem válaszol. – Nem értem, Ms. Ferrars. Próbáltam türelmes lenni önnel, próbáltam időt adni önnek, de be kell vallanom, eléggé furcsának találom. Annyira más volt, amikor ide érkezett... akkor nagyon örült, hogy itt lehet. De kevesebb mint egy hét alatt

teljesen magába zárkózott. Senkire sem néz, amikor a folyosókon jár. Mi lett a beszélgetésekből? A barátságból?

Igen.

Egy nap kellett, hogy elhelyezkedjek a nekem kijelölt helyen. Egy nap, hogy körülnézzek. Egy nap, hogy örüljek a másfajta életnek. És egy nap kellett ahhoz, hogy mindenki megtudja, ki vagyok és mit tettem.

Castle nem mond semmit az anyákról, akik meglátnak a folyosón és félrerántják előlem a gyerekeiket. Nem említi az ellenséges pillantásokat, és a barátságtalan szavakat, amelyeket ide érkezésem óta el kellett túrnöm. Semmit nem mond a gyerekekről, akiket figyelmeztettek, hogy tartsák tőlem távol magukat, és arról a néhány öregről, akik túlságosan is figyelnek. Csak elképzelni tudom, mit hallottak rólam, honnan erednek a történetek.

Juliette.

A halálos érintésű lány, aki kiszívja az erőt és energiát a melegvérű emberi lényekből, addig gyöttri áldozatait, míg azok ernyedt, bénult tetemként terülnek el a földön. Egy lány, aki élete nagy részét kórházakban és javítóintézetekben, fiatalkorúak börtöneiben töltötte, egy lány, akit a saját szülei is kitagadtak, akit hivatalosan elmebetegnek diagnosztizáltak és arra ítélték, hogy olyan elmebetegintézetekben éljen, ahol a patkányok is félnek élni.

Egy lány.

Olyan hataloméhes, hogy megölt egy kisgyereket. Megkínzott egy tipegő kicsit. Érintésétől egy felnőtt férfi kínok között rogyott térdre. Annyi jó érzés sincs benne, hogy végezzen magával.

Ezek az állítások mind igazak. Egyik sem hazugság.

Castle-re nézek, arcom pírban ég, ajkamon kimondatlan hangok, tekintetem nem hajlandó felfedni a titkokat.

Felsóhajt.

Már majdnem mond valamit. Beszélni próbál, de tekintete arcomat fürkészi, és attól, amit lát, valahogy meggondolja magát. Csak bólint, mélyet sóhajt, megéri az óráját és azt mondja:

– Három óra a lámpaoltásig.

Azzal megfordul, kifelé indul.

Az ajtóban megtorpan.

– Ms. Ferrars – szólal meg hirtelen, hangja nyugodt, kedves. Nem fordul meg. – Ön döntött úgy, hogy velünk marad, velünk harcol, az Omega Pont tagja lesz. – Pillanatnyi csend. – Szükségünk lesz a segítségére. És attól tartok, hamarosan elfogy az időnk.

Nézem, ahogy elmegy.

Hallgatom távolodó lépteit, szavai mellettem visszhangzanak. Fejemet hátrahajtom a falhoz. Behunyom szememet, nem akarom látni a mennyezetet. Hallom a hangját, komoly, egyenletes, a fölémben cseng.

Hamarosan elfogy az időnk. Ezt mondta.

Mintha az idő olyasmí lenne, ami elfogyhat, mintha tálkába mérnék, és a kezünkbe adnák, amikor megszületünk, és ha túl sokat vagy túl gyorsan eszünk belőle, vagy vízbe ugrás előtt fogyasztjuk, akkor az időnk elveszik, elpocsékolódik, elhasználódik.

Ám az idő messze túl van azon, amit értelmünk felfoghat. Az idő végtelen, az idő rajtunk kívül létező, nem fogyhat el, nem veszíthetjük el, nem állíthatjuk meg. Velünk vagy nélkülünk, az idő halad.

Bőven van időnk... ezt kellett volna Castle-nek mondanía. Annyi időnk van, amennyit csak akarunk... ezt kellett volna mondanía nekem. De nem ezt mondta, mert azt értette az alatt, amit mondott, hogy tik-tak, az időnk változik. Rohan az idő egy teljesen más irányba, fejest ugrik valami másba és

tik

tak

tik

tik

tik

már majdnem

eljött

a háború ideje.